

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນ

ບົດຮຽນທີ 2 ສຳລັບສະບາໂຕທີ 11 ເດືອນກໍລະກົດ, 2026

“ເລື່ອງຄວາມຕາຍຂອງພຣະຄຣິດທີ່ໄມ້ກາງແຂນ
ນັ້ນ ເປັນເລື່ອງໂງ່ສໍາລັບພວກທີ່ກໍາລັງຈົບຫາຍ
ໄປ, ແຕ່ສໍາລັບພວກເຮົາທີ່ກໍາລັງຮັບຄວາມພົ້ນ
ນັ້ນ ຖືວ່າເປັນຮິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ”

(1 ກອທ 1:18)

1 ກອທ 1:17-31 ໄດ້ກ່າວເຖິງວິທີທີ່ໄມ້ກາງແຂນສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ກັບຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ

ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ, ໄມ້ກາງແຂນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມລອດ, ແຕ່ສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະຕະວັດທຳອິດ ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ເປັນພຽງສັນຍາລັກຂອງການຕາຍທີ່ໜ້າອັບອາຍທີ່ສຸດ.

ໄດ້ຮັບຄວາມລອດໂດຍຜູ້ທີ່ຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນແລ້ວຟື້ນຄືນຊີບ? ສຳລັບມະນຸດ ພັງເບິ່ງແລ້ວເປັນສິ່ງທີ່ໂງ່ງາວທີ່ສຸດ, ໄຮ້ສາລະທີ່ສຸດ, ແລະ ອ່ອນແອທີ່ສຸດ. ແຕ່ສຳລັບພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເປີດໃຈຕໍ່ການຊົງຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດແລ້ວ ໄມ້ກາງແຂນກໍຄື “ພະລັງຂອງພຣະເຈົ້າ[...] ສະຕິປັນຍາ, ຄວາມຊອບທຳ, ການຊຳລະໃຫ້ບໍຣິສຸດ, ແລະ ການໄຖ່ບາບ” (1 ກອທ 1:18, 30).

ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ

ໄມ້ກາງແຂນເປັນເລື່ອງໂງ່ງາວຈັບ?

ຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນ

ພຣະເຈົ້າໂງ່ ແລະ ອ່ອນແອບໍ?

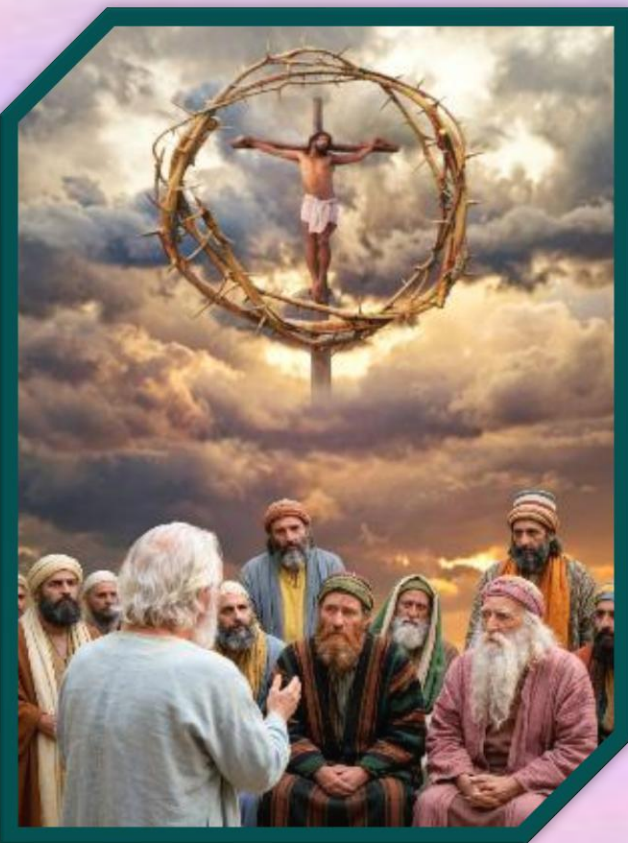
ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ

“ແຕ່ສໍາລັບພວກທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ບໍ່ວ່າຄົນຍິວ ຫລື ຄົນຕ່າງຊາດກໍຕາມ ເຂົາຖືວ່າ ພຣະຄຣິດເປັນຣິດອໍານາດ ແລະ ເປັນສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ (1 ກຣທ 1:24)

ໃນເມືອງອາແຖນ, ອຈ ໂປໂລ ໄດ້ໃຊ້ສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດ ເພື່ອພະຍາຍາມໂນ້ມນໍ້າວພວກນັກປາດທັງຫລາຍ, ແຕ່ຫລັງຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ເພິ່ນຈຶ່ງຕັດສິນໃຈໃຊ້ສະຕິປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າເອງຊົງເປັນຜູ້ທີ່ສົ່ງ ອຈ ໂປໂລ ເປັນຜູ້ປະກາດ“ບໍ່ແມ່ນ ໃຊ້ສະຕິປັນຍາມະນຸດ ແຕ່ເພື່ອວ່າໄມ້ກາງແຂນພຣະຄຣິດນັ້ນຈະ ບໍ່ເສຍປະໂຫຍດ” (1 ກຣທ 1:17).

ສະຕິປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າ ທີ່ ອຈ ໂປໂລ ປະກາດນັ້ນ ແມ່ນຫຍັງ?

ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ທໍາລາຍ “ສະຕິປັນຍາຂອງນັກປາດທີ່ເປັນມະນຸດ”; ໂດຍເຮັດໃຫ້ “ຄວາມສະຫລາດຂອງຄົນສະຫລາດ” ໄດ້ສູນເສຍໄປ (1 ກຣທ 1:19); ແລະ “ເຮັດໃຫ້ເຫັນວ່າ ປັນຍາຂອງຝ່າຍໂລກນີ້ເປັນຄວາມໂງ່” (1 ກຣທ 1:20).

ກົງກັນຂ້າມກັບເຫດຜົນຂອງມະນຸດ, ເພາະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບໄປດ້ວຍ “ການຊ່ວຍຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ລອດໂດຍຄວາມເຊື່ອ ທີ່ມະນຸດເປັນວ່າເປັນຄວາມໂງ່ນັ້ນ” (1 ກຣທ 1:21).

ໄມ້ກາງແຂນແມ່ນເລື່ອງໂງ່ຈ້າບໍ?

“ແຕ່ສຳລັບພວກເຮົາແລ້ວ ພວກເຮົາປະກາດເລື່ອງພຣະຄຣິດ ຜູ້ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ອັນເປັນເລື່ອງທີ່ພວກຍິວຊຸນສະດຸດ ແລະ ເປັນເລື່ອງທີ່ພວກຕ່າງຊາດຖືກວ່າໂງ່” (1 ກຣທ 1:23)

ພາສາກຣີກ ທີ່ວ່າ *mōria* (ໂງ່, ໄຮ້ສາລະ) ໄດ້ຖືກໃຊ້ເຖິງ 5 ຄັ້ງໃນພຣະຄຳພີ 1 ໂກຣິນໂທ:

“ເລື່ອງຄວາມຕາຍຂອງພຣະຄຣິດທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ເປັນເລື່ອງໂງ່...”
(1 ກຣທ 1:18)

“ແຕ່ພຣະອົງຊົງພໍໃຈໃຊ້ຂ່າວເລື່ອງທີ່ເຂົາຖືວ່າໂງ່....” (1 Cor. 1:21)

“ພຣະຄຣິດຜູ້ຖືກຄຶງ[...] ເປັນເລື່ອງທີ່ພວກຕ່າງຊາດຖືວ່າໂງ່” (1 ກຣທ. 1:23)

“ເພາະພວກເຂົາເຫັນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນເລື່ອງໂງ່[...] ເພາະວ່າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ ກໍຕ້ອງອາໄສພຣະວິນຍານ” (1 ກຣທ. 2:14)

“ດ້ວຍວ່າປັນຍາຂອງໂລກນີ້ ກໍເປັນຄວາມໂງ່ຕໍ່ສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ”
(1 ກຣທ 3:19)

ໄມ້ກາງແຂນເປັນຄວາມໂງ່ ສຳລັບຄົນທີ່ຫຼຸລົງທາງ (ຄົນຕ່າງຊາດ); ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ (ມະນຸດຝ່າຍເນື້ອໜັງ); ສຳລັບຄົນທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍສະຕິປັນຍາຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.

ແຕ່ວ່າ ໄມ້ກາງແຂນເປັນພຣະພອນສຳລັບຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດແຮງແລ້ວ ຄືສຳລັບຄົນທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເບິ່ງໄມ້ກາງແຂນຈາກມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ

“ເລື່ອງຄວາມຕາຍທີ່ພຣະຄຣິດທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ເປັນເລື່ອງໂງ່ສຳລັບພວກທີ່ກຳລັງຈົບຫາຍໄປ, ແຕ່ສຳລັບພວກເຮົາທີ່ກຳລັງຮັບຄວາມພົ້ນນັ້ນ ຖືວ່າເປັນນິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.” (1 ກຣທ 1:18)

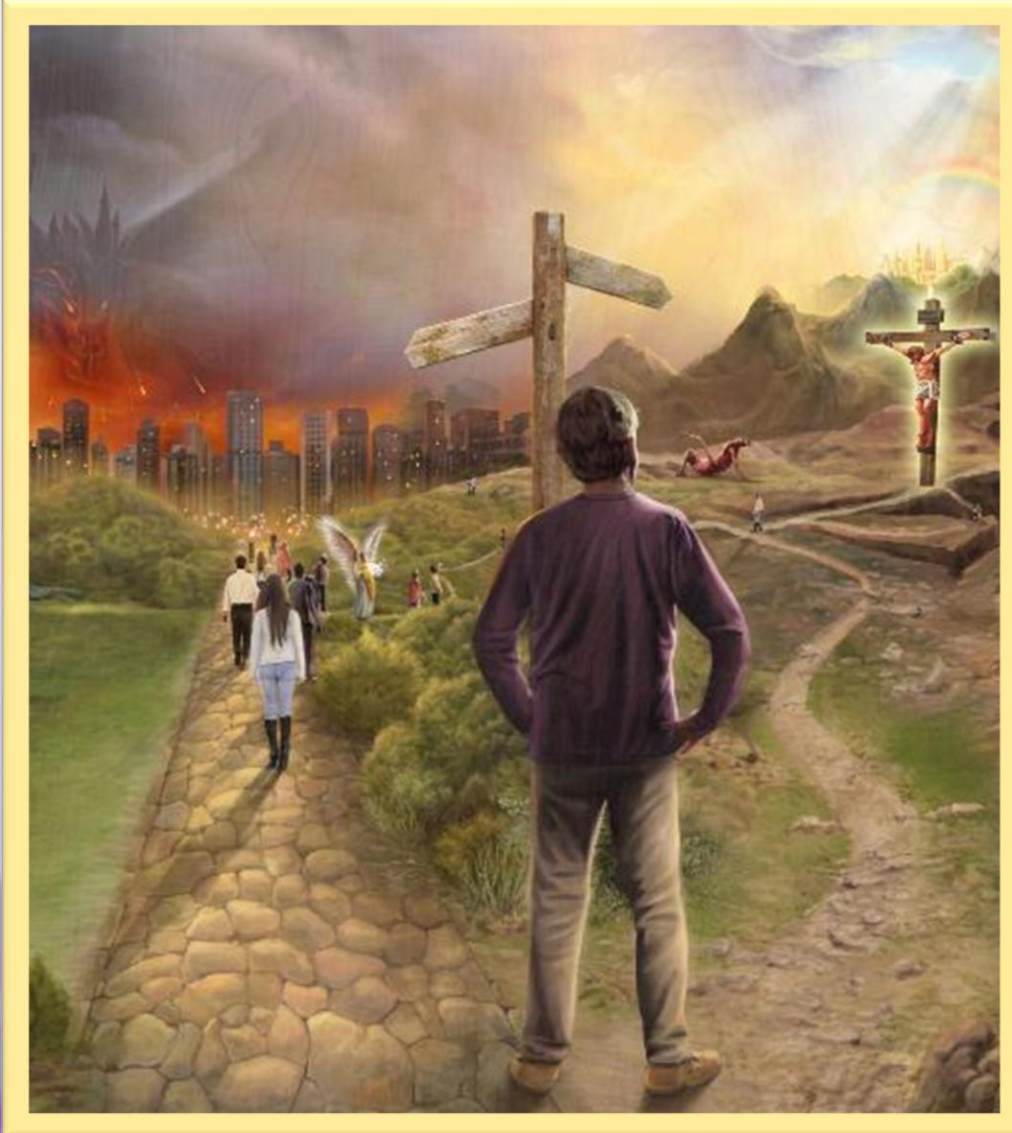
ໄມ້ກາງແຂນມີນິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການສະແດງເຖິງດ້ານທີ່ຊົ່ວທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ ແລະ ດ້ານທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ(1 ກຣທ 1:18).

ດ້ານທີ່ຊົ່ວຂອງມະນຸດ	ດ້ານທີ່ດີຂອງພຣະເຈົ້າ

■ ການໃຈຮ້າຍ, ບ້າຄັ້ງ ■ ການປະຕິເສດ ■ ການທຳລາຍຕົນເອງ ■ ຄວາມພົ້ນາດ	■ ນິດອຳນາດ ■ ການຍອມຮັບ ■ ການໃຫ້ອະໄພ ■ ການຊ່ວຍໃຫ້ລອດ

ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດໄມ້ກາງແຂນ ຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການກະທຳຜິດຂອງຕົນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຈະຖືກທຳລາຍໂດຍພຣະອົງຜູ້ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປະຕິເສດ

ນິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ປາກົດທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ໂດຍການໄດ້ຮັບການຍົກໂທດບາບທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ປະທານຊີວິດນິຣັນດອນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ(ກລຊ. 1:20; 1P. 2:24).

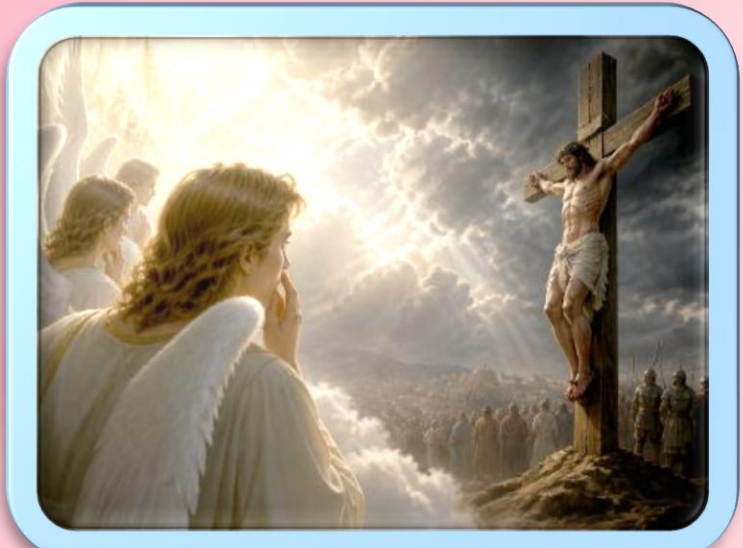
ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນ

“ເພາະຕາມພຣະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງໄດ້ ດ້ວຍປັນຍາຂອງເຂົາເອງ, ແຕ່ພຣະອົງພໍໃຈໃຊ້ຂ່າວເລື່ອງທີ່ເຂົາຖືວ່າໂງ່ ຊຶ່ງພວກເຮົາ ປະກາດຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອຊ່ວຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ພົ້ນ (1 ກຣທ 1:21)

ເປັນຫຍັງການປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນ ຈຶ່ງຖືວ່າເປັນເລື່ອງໂງ່ ສໍາລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ?(1 ກຣທ 1:21-24)?

ຄົນຍິວຕ່າງກໍລໍຖ້າພຣະເມຊີອາ ທີ່ຈະມາຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ ການການຖືກກົດຂີ່ ຂອງຄົນໂຣມັນ, ຕອນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປະກາດວ່າພຣະອົງຈະຖືກຕຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ພວກ ສາວົກຂອງພຣະອົງເອງກໍຕົກໃຈຢ້ານກົວ, ສໍາລັບຄົນຍິວແລ້ວ ຄົນທີ່ຖືກຕຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ນັ້ນ ກໍຄື ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສາບແຊ່ງ (ພບຍສ 21:23). ສໍາລັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ໄດ້ ລໍຖ້າພຣະຜູ້ຊ່ວຍກໍຄິດແບບດຽວກັນຄື ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນເປັນເລື່ອງທີ່ໂງ່

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສໍາລັບເຫລົ່າທູດສະຫວັນ ຂ່າວເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນນັ້ນແຕກຕ່າງອອກໄປ ຢ່າງໝົດຈິດ, ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກໃນສະຫວັນ ຊົງຍອມໃຫ້ຕົນເອງຖືກຂ້າດ້ວຍ ຄວາມຮັກຕໍ່ຊົນຊາດທີ່ໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງ, ກໍຄືມຸມມອງທີ່ ອຈ ໂປໂລ ຕ້ອງການ ສື່ສານ ຜ່ານທາງບົດເທດສະໜາຂອງເພິ່ນ.

ຂ່າວເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດທຸກວິທີທາງ ເພື່ອ ປະທານຄວາມລອດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າໂງ່ ແລະ ອ່ອນແອບໍ່?

“ເພາະສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າ ເປັນຄວາມໂງ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍັງສະຫລາດກວ່າປັນຍາຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຄວາມອ່ອນແອຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍັງແຂງແຮງກວ່າກຳລັງຂອງມະນຸດ.” (1 ກຣທ 1:25)

ແລ້ວພຣະເຈົ້າໂງ່ ຫລື ອ່ອນແອບໍ່? (1 ກຣທ 1:25)?

ແນ່ນອນວ່າ “ບໍ່”, ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບົກຜ່ອງໃນຂໍ້ໃດໆ, ອຈ ໂປໂລ ພຽງແຕ່ປຽບທຽບຄ້າຍຸ່ງຄຳອຸປະມາ: ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງມີຄວາມຄິດທີ່ໂງ່ ພຣະອົງກໍຄົງສະຫລາດກວ່າຄວາມຄິດທີ່ສະຫລາດທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ, ຫລືຖ້າມີຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງທີ່ອ່ອນແອໃນພຣະເຈົ້າ ຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງເຫລົ່ານັ້ນກໍແຂງແກ່ງທີ່ສຸດກວ່າຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງຂອງມະນຸດ. ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໂງ່ ຫລື ອ່ອນແອ ແຕ່ເປັນພຽງ “ຄຳເວົ້າ, ຄຳປຽບທຽບ” ໃນພາສາມະນຸດເທົ່ານັ້ນ.

ສະຕິປັນຍາທັງໝົດທີ່ຮວບຮວມມາຈາກຄົນທີ່ສະຫລາດທີ່ສຸດ ກໍບໍ່ສາມາດຄິດແຜນການແຫ່ງຄວາມລອດສຳລັບມະນຸດຊາດໄດ້.

ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະທານການໄຖ່ບາບໄດ້ ໂດຍຜ່ານອຳນາດແຫ່ງການເສຍສະຫລະຂອງພຣະເຢຊູເທິງໄມ້ກາງແຂນແກ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງໄດ້ຮັບຄວາມລອດ” (1 ກຣທ. 1:18); “ເພື່ອທີ່ຈະເຊື່ອ” (1 ກຣທ 1:21); ແລະ “ເພື່ອຜູ້ທີ່ຖືກຊົງຮຽກເອີ້ນ” (1 ກຣທ 1:24).

ໃຫ້ພວກເຮົາສັງເກດວ່າ ມີພຽງແຕ່ ຜູ້ເຊື່ອ ໃນພຣະເຢຊູ ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຕອບສະໜອງການ ຊົງຮຽກເອີ້ນ ຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບ ຄວາມລອດ .

“To the minds of multitudes living at the present time, the cross of Calvary is surrounded by sacred memories. Hallowed associations are connected with the scenes of the crucifixion. But in Paul's day the cross was regarded with feelings of repulsion and horror. To uphold as the Saviour of mankind one who had met death on the cross, would naturally call forth ridicule and opposition. [...]

He would be looked upon as weak-minded for attempting to show how the cross could have any connection with the elevation of the race or the salvation of mankind.

But to Paul the cross was the one object of supreme interest. [...] He knew by personal experience that when a sinner once beholds the love of the Father, as seen in the sacrifice of His Son, and yields to the divine influence, a change of heart takes place, and henceforth Christ is all and in all.”